

Адрес за кореспонденция:**Янко Янков**

ж. к. “Дианабад”,

Блок 4, етаж 6, ап. 38,

1172 София

22 август 2006 г.**Към:**

LPC-Embassy-001/ 29 септември 2005 г.
 LPC-Embassy-002/ 30 септември 2005 г.
 LPC-Embassy-003/ 10 октомври 2005 г.
 LPC-Embassy-004/ 06 декември 2005 г.
 LPC-Embassy-005/ 07 декември 2005 г.
 LPC-Embassy-006/ 19 декември 2005 г.
 LPC-Embassy-007/ 07 март 2006 г.
 LPC-Embassy-008/ 12 март 2006 г.
 LPC-Embassy-009/ 13 март 2006 г.
 LPC-Embassy-010/ 23 март 2006 г.
 LPC-Embassy-011/ 27 март 2006 г.
 LPC-Embassy-012/ 03 април 2006 г.
 LPC-Embassy-013/ 05 април 2006 г.
 LPC-Embassy-014/ 12 април 2006 г.
 LPC-Embassy-015/ 14 април 2006 г.
 LPC-Embassy-016/ 15 април 2006 г.
 LPC-Embassy-017/ 26 април 2006 г.
 LPC-Embassy-018/ 27 април 2006 г.
 LPC-Embassy-019/ 06 май 2006 г.
 LPC-Embassy-020/ 10 май 2006 г.

LPC-Embassy-021/ 12 май 2006 г.
 LPC-Embassy-022/ 27 май 2006 г.
 LPC-Embassy-023/ 28 май 2006 г.
 LPC-Embassy-024/ 31 май 2006 г.
 LPC-Embassy-025/ 05 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-026/ 12 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-027/ 15 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-028/ 28 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-029/ 29 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-030/ 30 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-031/ 24 юли 2006 г.
 LPC-Embassy-032/ 31 юли 2006 г.
 LPC-Embassy-033/ 01 август 2006 г.
 LPC-Embassy-034/ 02 август 2006 г.
 LPC-Embassy-035/ 14 август 2006 г.
 LPC-Embassy-036/ 15 август 2006 г.
 LPC-Embassy-037/ 16 август 2006 г.
 LPC-Embassy-038/ 21 август 2006 г.
 LPC-Embassy-039/ 22 август 2006 г.

**До техни Превъзходителства Посланиците,
 акредитирани в България от държавите-членове
 на Европейския съюз,
 Европейската комисия на ЕС, САЩ и Швейцария**

До Президента

бул. “Княз Дондуков” № 2

1000 София

До Главния прокурор

бул. “Витоша” № 2

1000 София

Към рег. № 1737 / 13.03.2006 г.Информационно копие:**До Генералния директор****и Специалния справочен отдел и архив****на Българската телеграфна агенция (БТА)**

бул. “Цариградско шосе” № 49

1124 София

Ваши Превъзходителства,
ваши престъпни нискоерархични (държавно-властнически) слуги на българския мафиотски режим,

Настоявам да мотивирате **Борис Велчев** (*внук и син на видни висши функционери на престъпния комунистически режим, понастоящем изпълняващ висшата държавническа длъжност Главен прокурор и фактическата престъпна функция главен укривател на престъпленията, извършени от функционерите на комунистическия режим*), да **разпреди да бъдат събрани на едно място и подложени на тотална ревизия всичките депозирани от мен до днес писмени искания за разследване на многобройните престъпления**, извършени от комунистическата и посткомунистическата мафиотска власт по отношение на мен и моите близки.

В частност настоявам да бъдат разследвани:

1) деянията на официалните служители и ангажираните с тях секретни дейци на **Държавна сигурност**, в резултат на които е настъпила **смъртта на баба ми Петкана Цекова Кънчова и на дядо ми Янко Димитров Кънчов** от село Клисурсица, област Монтана;

2) деянията на официалните служители и ангажираните с тях секретни дейци на **Държавна сигурност**, както и на прокурорските и другите държавни служители, в резултат на които **оттогава до днес тотално е пренятствувано образуването на наказателни производства срещу непосредствените виновници за смъртта на баба ми и на дядо ми, както и срещу виновниците за редицата други престъпления, имащи своята генетична връзка с посочените два смъртни случая.**

I.

Както вече многократно съм посочвал в многобройните си искания за разследване в това отношение, накратко става въпрос за следното:

1) на 11 май 1983 г. аз съм арестуван и след два месеци (на 11 юли 1983 г.) съм освободен поради невъзможност за доказване на предявеното ми обвинение в престъпление, което означава, че ***през посоченото време съм бил неоснователно, невиновно и противозаконно задържан в ареста на Държавна сигурност;***

2) ***в резултат на това противозаконно арестуване за мен и за моите близки са настъпили редица вредоносни и дори трагични последици***, които иначе никога не са щели да настъпят, като ***една от най-зловещите от тях е смъртта на баба ми.***

2. а) тъй като само няколко часа след моето арестуване в дома ни е било извършено претърсване и личен обиск на всички, баба ми, намирайки се до този момент в превъзходно здраве, веднага е получила мозъчен инсулт; после е престояла на легло пет дни и на 17 май 1983 г. е починала.

2. б) после **кметът на селото Милчо Иванов**, който видно от предоставените ми (едва през 1998 г.) от архива на МВР материали е бил **„Доверено лице на Държавна сигурност”**, **е съставил документ с невярно съдържание**, като в т. нар. **„Акт за смърт № 3 от 18 май 1983 г.”**, **в пълно противоречие с наличната медицинска документация** е записал, че причината за смъртта е **„старост”**; обаче, видно от писмено документираното становище на медицинския **фелдшер Надко Л. Първанов**, в случая е ставало въпрос за **„спастичен хеморагичен мозъчен инсулт в дясно”**, а от изготвената от началника на отделение **„Бърза медицинска помощ” д-р И. Йосифов** документация става

пределно ясно, че смъртта е настъпила в резултат на „*десностранен хеморагичен мозъчен инсулт*”;

2. в) на 05 септември аз съм написал и на 06 септември 1983 г. съм изпратил две препоръчани писма (№ 182 и № 183), едното от които е адресирано до **Главния прокурор**, с което съм искал да бъдат разследвани както причините за смъртта на баба ми, така и документното престъпление, извършено от **кмета Милчо Иванов**, с което в услуга на престъпниците от **Държавна сигурност** е издаден официален документ с невярно съдържание, скриващ истинските причини за смъртта и намиращ се в пълно противоречие с наличната (и днес) медицинска документация;

2. г) от **с. 52** на разсекретеното и предоставено ми едва през 1998 г. „**Дело № 24491/1984 г., ЛДОР „Твърдоглавия**”” е видно, че още на другия ден двете ми писма, включително и това до **Главния прокурор**, са били иззети от **Държавна сигурност** и не е било позволено на пощенските служби да ги предоставят на адресатите, с което теоретически, хипотетически и номинално (съгласно официалните български закони) е било нарушено както правото ми на неприкосновеност на кореспонденцията, така и правото ми на правосъдие по конкретния казус;

2. д) от факта, че *въпросните престъпни факти и обстоятелства* са били считани за **строго секретна държавна тайна** включително до 1998 г. следва, че през цялото това време *по вина на държавата защитата на посочените брутално нарушени права е била напълно невъзможна, а следователно не е текла и т. нар. давност*;

2. е) от съответните регистрационни книжа би следвало да е видно, че на **17 август 1998 г.** аз съм предоставил на **Президента Петър Стоянов**, **Главния прокурор Иван Татарчев** и **Министъра на вътрешните работи Богомил Бонев** писмено изложение, имащо индекс **PLC-18**, с което, *върху основата на информацията, която ми е станала известна от разсекретените архиви*, съм поискал „*разследване в три направления*” и „*търсене на наказателна отговорност*” от: ►окръжния прокурор **Борис Петков**, началника на ОУ на МВР **полковник Илия Шаренков**, оперативния работник **Йордан Василев**, другите виновни служители на прокуратурата и на МВР, както и на служителите на пощенското ведомство; ►длъжностното лице **Милко Иванов**, кмет на селото, който в пълно противоречие с наличната медицинска документация е издал официалния документ „*Акт за смърт*”, в който е записано, че причина за смъртта е „старост”; ►всички длъжностни лица, които са виновни за противозаконното ми арестуване и са предизвикали настъпването на инсулта, от който е починала баба ми, всичките останали вредни последици, както и осъществяването на престъпните деяния, имащи за цел да бъде прикрито главното престъпление.

За сведение следва да посоча, че текстът на това мое изложение е публикуван на **с. 522-525** на **Том 3** (издаден през 2002 г.) от книгата ми „*Документ за самоличност. Политическа документалистика*”.

Тъй като до днес не е направено абсолютно нищо във връзка с исканията, които съм заявил с това писмено изложение, за мен е повече от очевидно, че **съответните три официални длъжностни лица на българската държава (Стоянов, Татарчев и Бонев; както и подчинените им служители, които са боравели със съответните преписки) са встъпили като престъпници-укриватели на така посочените престъпления** и в интерес на престъпниците от **Държавна сигурност**, както и във моя и на близките ми вреда са попречили за ефективното осъществяване на правосъдието по посочения казус (извършили са деяния, представляващи важни елементи от системата на престъпното създаване на пречки за правосъдието); **поради това изрично и**

категорично настоявам да бъдат извършени разследвания на техните деяния в това отношение.

2. ж) от съответните регистрационни книжа би следвало да е видно, че на **18 декември 2002 г.** аз съм предоставил на **Главния прокурор Никола Филчев** писмено изложение, имащо **индекс PLC-100**, с което съм поискал **да ми бъде отговорено на вече поставените от мен въпроси и предявените искания за разследване, както и да бъде извършено разследване на посочените престъпни деяния.**

За сведение следва да посоча, че текстът на това мое изложение е публикуван на с. **3-10** от **Том 6** (издаден през 2005 г.) на книгата ми „*Документ за самоличност. Политическа документалистика*”.

Тъй като до днес не е направено абсолютно нещо във връзка с исканията, които съм направил с това писмено изложение, за мен е повече от очевидно, че **както Главният прокурор, така и неговите подчинени, които са действували по преписката, са действували като престъпници-укриватели на посочените от мен престъпления, и като лица, пречатстващи правосъдието; поради това изрично и категорично настоявам да бъдат извършени разследвания на техните деяния в това отношение.**

II.

Намирам, разбира се, че така изнесените от мен по-горе факти и обстоятелства биха могли да имат и „*малко по-друг прочит и по-друга интерпретация*”. Става въпрос за това, че изпълняващият длъжността Главен прокурор (и фактически главен укривател на престъпленията, извършени от функционерите на комунистическата власт и на днешната Мафия) **Борис Велчев** би могъл да обоснове тезата, че узнавайки за моето арестуване, баба ми е била получила мозъчен инсулт съвсем не поради *психическа болка, мъка и страдание*, а поради *неимоверна радост и благодарност към управляващата комунистическа партия и правителството*; и че погледнато от тази гледна точка така посочените по-горе мои писмени изложения представляват *набеждаване в престъпление* и следва да послужат като повод и основание за образуване на наказателно преследване против мен.

Така или иначе, с настоящето изложение **изрично, ясно и категорично настоявам да бъде образувано наказателно преследване или спрямо така посочените лица, или срещу самия мен.**

III.

Както е видно от документацията, която се съхранява в архива на МВР, на **25 март 1984 г.** е осъществено *второто ми арестуване и настаняване първо в концентрационен лагер, а после и в затвора*, като освобождаването ми е станало едва на **31 октомври 1989 година.**

От посочената документация е видно, също така, че след фактическото ми лишаване от свобода в продължение на 5 (пет) години, 11 (единадесет) месеци и 13 (тринадесет) дни, **на 30 март 1990 г. Общото събрание на Наказателните колегии на Върховния съд** е приело и издало решение, съгласно което **съм признат за напълно невинно осъден при пълна липса на изискуемите от закона доказателства и наложената ми присъда е отменена.**

При второто ми арестуване, обаче, родителите ми, имайки предвид трагичните събития при първото арестуване, скрили от дядо ми факта на арестуването и го излъгали, че съм заминал на работа в чужбина; в поддържането на тази лъжа, впрочем, доста успешно са участвували не само останалите негови близки и роднини, но и цялото село.

Когато, обаче, две години след арестуването ми, през 1986 г., функционерите на Държавна сигурност узнали за поддържането на тази животокрепяща лъжа, те веднага се погрижили дядо ми да узнае истината и така, *само няколко дни след като той дойде при мен на свиждане в затвора*, е било извършено неговото погребение. По същото време кмет на селото е същият Милчо Иванов и по настояване на неговите господари от Държавна сигурност в т. нар. „Акт за смърт” е записано, че причина за смъртта е „старост”.

Заслужава да бъде отбелязано, че от архивите на МВР е видно, че точно по същото време *специален обект* на наблюдение и разработване от органите на Държавна сигурност е бил и брат ми Камен Янков, по отношение на когото вече е имало съвсем определен план за неговото физическо ликвидиране. И макар, че официално не ми е предоставена информация относно оперативното разработване от ДС на баща ми и майка ми, здравомислието налага извода, че те несъмнено са били такъв обект, и че следователно е било направено всичко, което е било необходимо, за да бъде попречено на всички да документират обстоятелството, че смъртта на дядо ми е резултат именно от дейността на Държавна сигурност – както поради факта на моето противозаконно арестуване, така и поради специалното оперативно мероприятие, насочено към това, дядо ми да узнае, че аз съм в затвора.

IV.

Ваши Превъзходителства,

ваши престъпни нискоерархични (държавно-властнически) слуги на българския мафиотски режим,

Категорично настоявам да мотивирате Борис Велчев да разпорежи да бъде извършено разследване на така посочените от мен факти и обстоятелства относно **ролята на функционерите на Държавна сигурност за настъпването на смъртта на баба ми и на дядо ми и относно прикриването (укриването) на извършените престъпления.**

22 август 2006 г.

Янко Н. Янков